

vi godkende det, og så er det ude af verden; folk kan få en hurtig beslutning.

Sådan var det, dengang vi havde den mulighed, men nu er det ganske rigtigt – jeg kan ikke huske, hvem det var der sagde det – men det er ganske rigtigt, at som det er nu, skal det, når det hele er gået igennem, sendes til amtet, og i langt de fleste tilfælde er det administrationen i amtet, der træffer en afgørelse ud fra, hvad der ligger på deres skrivebord, uden at de ved, hvad der virkelig sker derude, og så kan folk vente op til et år og måske mere på at få noget at vide om, hvordan man skal gøre.

Derfor er det allervigtigste i de her forslag set med mine øjne, at vi får landzonekompetencen væk fra amterne og ud til kommunerne. Det er dem, der ved, hvor skoen trykker. Det er nødvendigt at få det vedtaget, og så kan vi også få de tre andre beslutningsforslag ført ud i livet.

Jeg er glad for debatten i dag. Jeg har været med til den to gange i den korte periode, jeg har været herinde. Den første gang var det fuldstændig umuligt for nogen at synes, at der var noget sagligt i det her, men jeg kan høre, at det begynder at gå i den rigtige retning.

Så lad os håbe, at det her er et lille skridt, og hvis det ikke er nok, jamen så genfremsætter vi forslagene.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til de øvrige forslagsstillere, hr. Thorkild B. Fransgaard, hr. Svend Aage Fauerholdt og fru Henriette Kjær.

Jeg vil nok sige, at jeg synes, at fru Henriette Kjærs indlæg i grunden på udmærket vis fortalte, hvad grundlaget var for alle de fire forslag, der ligger her, så jeg vil sådan set ikke begynde at komme med en lang erklæring om det, men tilslutte mig det.

Jeg vil også sige om det, som hr. Svend Aage Fauerholdt fik sagt, og hr. Thorkild B. Fransgaard, at jeg sådan set også er enig i, at den bevægelse, der har været her, er til at tage og føle på.

Men jeg må så også nok sige, som det blev antydet fra den konservative ordfører, fru Henriette Kjær, at vi er nødt til at få lidt nærmere præciseret, hvad det er, ministeren tænker på. Jeg synes, det er nogle positive meldinger, og det vil jeg godt kvittere for over for miljø- og energiministeren, men det skal jo altså også omsættes til praksis.

Det viser i al fald med al tydelighed, at når man igen og igen bliver ved med at fremsætte

de her beslutningsforslag, så får det en virkning, så flytter det nogle hegnspæle, så giver det nogle nye meldinger, og så fører det til en ny praksis. Det skal vi selvfølgelig glæde os over, og det vil i hvert fald være et klart signal om, at man skal fortsætte ad den vej. Men jeg må sige, at vi jo også er nødt til at få at vide fra ministeren, præcis hvor det så er man vil sætte ind, og det vil vi selvfølgelig forfølge under udvalgsarbejdet.

Så forstod jeg det i grunden sådan, at SF var positiv. Man ville godt kigge på, om der var nogle problemer, men generelt var man så alligevel imod forslaget. Det er jo lidt ærgerligt, og jeg vil måske opfordre til, at SF ikke har den rygmærksreaktion hver gang.

Jeg vil også gerne sige til hr. Ebbe Kalnæs fra CD, som jo ikke er medforslagsstiller, at jeg synes, det var en dejlig tilbagemelding. Den lå på linje med hr. Ole M. Nielsen, som jeg jo godt ved har det sådan med hensyn til landzonekompetencen, at den går man ikke ind for skal flyttes. Men jeg synes, det var positive tilbagemeldinger her.

Jeg er altså også nødt til at sige til fru Vibeke Peschardt, at det holder jo ikke, når man siger, at der er store muligheder for at lave forskellige ting ude i landdistrikterne. Vi må konstatere, at vi har en stor bygningsmasse liggende derude, som både rent kulturelt og rent økologisk og økonomisk fører til, at nogle bygninger vil stå og forfalde, hvis ikke man i tide får lov til at lave produktion af mindre art i de her bygninger. Derfor vil jeg opfordre til, at også De Radikale kommer med på banen.

Afslutningsvis vil jeg kun minde om det, Kommunernes Landsforenings formand, hr. Anker Boye, sagde, da man havde den her landdistriktskonference i Legoland sidste år. Der sagde han, og jeg citerer fra hans papir:

»Kravet om, at erhvervslivet så vidt muligt skal placeres i de større byer, giver selvsagt ingen mening i landdistrikterne.«

For det andet: »Ønsket om at mindske kørslen mellem arbejdsplads og hjem kan løses på andre måder end ved at flytte borgere og arbejdspladser ind i byerne.«

Og endelig for det tredje: »På trods af den teknologiske udvikling vil landkommunerne stadig have behov for at kunne udlægge arealer til erhverv, så der på den måde kan skabes lokale arbejdspladser tæt ved bopælen også i landdistrikterne.«

Og så slår han det helt fast til sidst ved at komme med den afsluttende kommentar: »Der